

Няма Материален Свят - Светът на Духовете Срещу Този на Живите - част 2

И'асхи С'варуу

Agencia Cosmica – 9.12.2021

https://www.youtube.com/watch?v=7IAEk_MxrVU

Звездни Семенца

https://www.youtube.com/channel/UCRWXKZP3vU_dbnEEKWFUJ4w/videos

Звездни Семенца / Star Seeds

<https://www.svaruupapriananda.com/>

Facebook – Група Звездни Семенца

<https://www.facebook.com/groups/1233788086998518>

Odysee - Звездни Семенца

<https://odysee.com/@zvezdnisemenca:e?r=362BQ2Q2dLSVAf6D9T8rEKW1KzDUjxRu>

Превод: Tati D

. o O o .

Първоначално от испански:

И'асхи: Когато говоря в абсолютни термини, излагайки гледната си точка, сякаш е абсолютна или твърда истина, имам предвид как аз виждам нещата от моята конкретна гледна точка и от моя опит. Това е форма на езиково изразяване, а не налагане от моя страна, за да вярвате в това, което казвам и не в гледните точки или версиите на другите. Излагам нещата от моя гледна точка въз основа на всичко, което съм научила, преживяла и всичко, което постоянно ми идва наум.

Споделям го с всички вас само като справка, за да имате повече информация или като стимул да мислите по време на процеса на формиране на вашата лична и конкретна космогония.

Пример за това е, когато твърдя, че всяко съзнателно същество, на каквото и да е ниво, е изградено от съзнания с по-малко когнитивна еволюция и съзнание и на свой ред също образуващо по-сложни същества. С други думи, че съществува един диапазон на съзнание, което се простира от много просто до абсолютното, Първоизточника или както искате да го наречете.

Това също е ограничен начин за обяснение на нещо, което е просто невъзможно за обяснение, тъй като всяка теория или емпирично твърдение, което развиваме от нашата еволюционна позиция на ума, на каквото и ниво да е той, ще се провали, тъй като от гледната точка на абсолютното, нищо от това, което казваме би представлявало обективната реалност на това как работи цялото. Това е просто недостижимо от нашите нива на ума и съзнанието.

Казвайки това, ви ги описвам като диапазон на умствено съзнание, което преминава от малко до почти нищо, в един акумулативен градиент докато стигне до цялото, Първоизточника. Тъй като това отново би било обяснение на възприятието от нетотална гледна точка, тъй като от гледната точка на абсолютното, на Източника, само има и може да има само една единствена маса невъзможна за описание, която включва всичко, и имам предвид всичко от абсолютното значение на думата ВСИЧКО. Тъй като всяка междинна точка или което и да е понятие, което се опитва да го опише, подобно на предишния ми градиент на съзнание, който върви от най-ниското към самия Източник, остава като концепция или идея, съдържаща се в морето от мисли, които са и които формират ЦЯЛОТО .

Всичко, което съществува, което е съществувало и ще съществува, се съдържа в една-единствена безвремева маса, без определено време и без локалност. Това са идеи в един огромен и тотален ум. С това като основа е очевидно, че всички неща са свързани помежду си, още повече всичките умове на мислещите създания. Отново само идеи, съдържащи се в Масата на цялото.

Разширявайки последното - познатата класическа концепция, че биологията е живот и енергийният и минерален свят формират живота само като градивни елементи или необходими съставки за неговото формиране, остава като едно по-опростено обяснение, тъй като всичко, което се възприема от материалния свят / точка на внимание на един класически живот на човек с Лирийска основа в ниски плътности като 3D или 5D (погрешно наименовани и споменати само като просто обяснение), всичко което е, всичко което е видимо, било то чиста енергия, било то песъчинка, атомно ядро, електрон, каквото ви дойде на ум, всичко е едно същество, всичко е мислещо и всичко е „някой“ с ум и съзнание. Както обясних, прости същества образуват по-сложни същества. Винаги.

Концепцията на Ню Ейдж, която казва, че всички сме свързани и че всички сме едно цяло, се простира и остава недостатъчна в изключителната си простота, и бледнее в сравнение с това, което е навън от погледа на по-голямото разбиране. Заклучавайки, че всички живи същества или не, всичко което съществува, отново с най-разширеното значение на думата ВСИЧКО/ЦЯЛОТО, са части или частици от съзнание, които не само формират това, което от една или друга гледна точка е едно по-сложно същество, но сами по себе си са Цялото, и самият Първоизточник. От песъчинка или електрон до една цяла галактика или повече, те са, и го потвърждавам... Холографски фрагменти на Първоизточника, които съдържат всички негови атрибути по право. И това отново остава като още един начин да се обясни необяснимото.

Няма материален свят и свят на духовете, няма други измерения, нито алтернативни времеви линии, нито паралелни вселени и нито има плътности. Всички те са концепции и идеи, които се опитват да обяснят нещо твърде голямо за разбиране от по-ниски нива на съществуване-съзнание, като това също е друга концепция. Друга идея. Защото както казах по-горе, всичко, което има и може да бъде вече е Цялото.

Всичко което съществува и всички като цяло, сме идеи. Ние сме една привързаност към набор понятия, които определят нашите граници, които впоследствие са не съществуващи. Привързаността към концепцията за всичко, което всеки човек приема, че го определя, всичко, което се включва като част от този човек, включително съзнателната и несъзнателната част, включвайки това, което отхвърляме като наше, формира АЗ-а и привързаността към себе си може да се определи като Его. И те не са нищо повече от привързаността към идеи, концепции и вярвания, които всеки има. Има ги също като душа, без религиозното бремене, тъй като душата не е

„нещо“... само се формира от една група идеи във великия ум под формата на константа, възел, образуван от стационарни вълни с един специфичен хармоник, което ги държи прилепнали една към друга, образувайки това, което би могло да се каже, че е една "личност", един конкретен индивид.

Всеки индивид, всеки "човек", който има привързаност към тези идеи, неизбежно ще създаде умствен филтър, от който няма да може да види или интерпретира средата си, освен през призмата на своите привързаности и идеи. Отхвърляйки всичко, което не отговаря на неговата конкретна представа за това кой е той. Външният свят на един човек е само отражението на това кой е той, но аз абсолютно го потвърждавам. Човекът е, не отразява отвътре своето същество за да създаде един външен свят или среда, както се опитва да обясни Ню Ейдж, а външният свят във възприятието на всеки човек, Е самият човек, без граници, сякаш живее на място което е нещо по-малко, съдържа в това място или свят-среда.

Самият човек е своята среда и неговата среда е човекът, който от своя страна дефинира всичко от обектива на това, което отхвърля и това, което включва в собствената си дефиниция за „аз“, което ще формира една група от привързаности към идеи, наречени Его.

От тази точка се опитвам да обясня защо няма и не може да има „Материален свят“ и „Духовен свят“, нито може да има време, нито Пространство, нито Разстояния. Всички те са идеи и привързаности към понятия, съдържащи се в личните дефиниции на тези, които имат едно Аз и едно Его.

Самото тяло е само една проява на група от идеи и служи като образувател на илюзията за съществуване в един външен свят, тъй като личността-съзнание Е своят външен свят.

Концепцията, че всеки човек-индивид формира свой собствен свят по определен начин и се добавя към мисленето на един колектив, който споделя неговите идеи в по-голяма или по-малка степен, образувайки един „външен“ споделен свят, без да е напълно невалиден, наистина е още едно усилие да се обясни, че просто всеки човек-съзнание е всичко, което се съдържа и илюзорно ограничава от обектива или "контейнера-ограничител" на светове, наречен привързаност към това, което определя неговото собствено съществуване и индивидуалност, неговата група от идеи, които формират неговото Аз и неговото Его и голямата му привързаност към тях. Това е, което ограничава или създава илюзията за ограниченост, идеята че съществуват „ненарушими“ Вселенски, материални или физически закони. Това са просто повече идеи и привързаности към споменатите концепции!

Минавайки към времето, никога не ще може да бъде една константа, нито ще може да бъде нещо извън ума. То е просто еволюционният процес, с който се развива мисълта, то е резултата от вътрешния диалог на ума. Винаги ще бъде относително, винаги ще бъде пластично и винаги ще бъде

възприятие за нещо по-илюзорно и несъществуващо, което може да съществува. Времето си ти и твоите идеи и къде и как ги обработваш. Твоите привързаности към възможното и невъзможното за постигане са привързаности към твоето Аз и твоето Его и не ги изхвърляш от страх да не загубиш индивидуалност, от страх да не загубиш това, което те определя. И това е, което спира умствената ти експанзия.

Пространството, разстоянията се основават на времето, защото без мярка няма разстояние. Зависи от времето, значи са идеи. Същото за енергията и материята, илюзорни интерпретации... Само са идеи, гледани през призмата на други идеи, които ги определят като нещо, а не като нещо друго. И за да обясня това, тялото като такова е добър пример, защото ако има тяло, значи има материя, ако има усещане за топлина или студ, има енергия и ако се родя, живея и умирам има Време. Отново понятия и привързаности, съдържащи повече понятия и привързаности.

Тогава не може да има живот, не може да има смърт, не може да има време, не може да има разстояние, нито пространство.

Всичко е съдържано като идеи, течащи в един голям ум, който си ти, цялото, което е всеки един от нас, включително пясъчните зърна. Ние сме това, всички сме едно от най-разширената гледна точка, едно, Източникът. Всеки човек, който според твоето възприятие е „друг“, е там само защото имаш идеята, че е там, използвайки и чрез привързаността към концепциите за твоето Аз и твоето Его, които не пускаш дори желаяйки да ги пуснеш. Тогава всяко нещо, човек, минерал, енергия, растение или животно, което срещнеш, отново си ти, винаги във вечното сега. Извън времето и пространството.

Няма смърт. Няма живот, просто са повече понятия и привързаности към тях.

Нека тогава да говорим от гледната точка на обективното наблюдение на някой, който анализира хората, които се наричат живи. От вашата група на привързаности, които ви определят, с вашето Аз и с вашето Его, е напълно валидно да виждате, че има живот и има смърт. Сега не говоря от най-разширената гледна точка, а само от обективната гледна точка на онази група идейни ограничения, наречена възплъщение.

Там разбира се, че има живот и смърт като преживявания, болно е да загубиш близки и е обидно да се каже, че няма смърт. Но има още нещо за това.

Групата от идеи, която поддържа концепцията/възприятие да сте живи, е в съответствие с привързаността към законите, които определят, че нещо, че „това“ те е убило. Но това, което те е формирало, е там, твоят ум, твоите идеи и дори твоето Аз и твоето Его.

Така, както формира привидно външната концепция за материалния свят, ще формираш и духовния свят, отвъдния свят, света на мъртвите, между-живота или както искаш да го наречеш. Твоят свят, "материален" или не, се състои от твоите идеи и твоите привързаности към тях.

Ето защо потвърждавам, че това, което си, е как живееш и е твоят свят, включително това, което отхвърляш, а не само това, което харесваш и обичаш, което е включване към твоето приемане на "това", човек или нещо в теб, защото ти помага да дефинираш кой си, да дефинираш своето Аз и своето Его.

Когато "умираш", оставяш група от идеи, които формират твоя материален свят...и по абсолютно същия начин ще оформиш своя свят в между-живота. Настоявам, не като нещо извън теб, а като това, което вече си. Твоят свят, твоята среда го формираш ти, защото си ти.

Каквото и да имаш, каквото и да мислиш, твоите ценности, твоите привързаности, твоите концепции, етика и духовност, това си ти. И това "вземаш" със себе си, когато умреш. Формирайки други реалности, твоя духовен свят, твоя между-живот.

Ето защо съществува свят "на мъртвите", огледален на Материалния. Същите улици, едни и същи хора, една и съща "карта", защото са привързаностите на хората, които са се обезпльтили, оставяйки своите представи за материалния свят и образувайки един огледален свят, който чрез изкуството на техните собствените мисли (които са самият човек), които не им позволяват да трансцендентират за да създадат други поразширени реалности, се „привързват“, за да образуват свят почти като „Реалния-Материален“, но по предимно декадентски и мрачен начин.

По същия начин ще се формират красиви и мирни светове, пълни с мир и красота. И всички варианти между двете страни. И това също е друга група идеи, които настоявам да споделя с вас, без намерение да налагам нещо.

Забравете основните понятия като Карма, причина и следствие и други подобни. Служат за да обяснят нещата от едно или друго ниво на съзнание-мисъл. Просто трябва да знаеш, че твоята среда си ти и че това, което те ограничава, са твоите идеи и твоите привързаности към тях, които формират твоето Аз, твоето Его.

Особено частите, които не ти харесват от твоето обкръжение, защото това са частите, които не харесваш в себе си. Ето защо никога не трябва да се страхувате да се изправите срещу страховете си и срещу това, което не харесвате в себе си. Защото само го заравяте в несъзнаваното, материалното несъзнавано и адматично-духовното несъзнавано, което формира в живота ти кой си, а не (твоята така наречена душа).

Ти си Всичко, ти формираш Всичко. Единственото нещо, което те ограничава, са твоите идеи и глупавата ти привързаност към тях.

Няма "пастообразни" плътности, в които проявлението е "бавно". Оправдания и привързаности към тях. Всичко е една маса, Първоизточникът. С други думи, ти. Независимо дали те разочарова или не виждайки резултатите, дали отхвърляш или не своя свят, защото той не влиза в представите ти за това кой си - твоето АЗ и твоето Его. Независимо дали ти харесва или не, това също си ти. Можеш да се изправиш срещу него само без страх. Но да се изправиш пред себе си е ключът. Винаги. Това е проблема. Твоите привързаности към твоето Аз и твоето Его, коренът на всички твои проблеми.

Продължавайки по-нагоре, описвам ви множество неща от множество гледни точки, които много пъти не само изглеждат противоречиви, но и си противоречат. Това е така, защото самото съществуване е съставено от противоречия, където като понятия всичко е валидно, още повече от гледна точка на Абсолюта, където всичко е интеграция. Следователно интегриране на валидното и невалидното, на фалшивото с истинното, тъй като те в крайна сметка само са идеи на един ум, който се опитва да ги класифицира от едната или другата страна на дуалността, използвайки ценности и идеи, които са ограничени от границите на съзнанието на наблюдателя, който от своя страна е дефиниран от своите привързаности определящи го като Аз и като Его и допълнително е дефинира от това, което споменатият наблюдател отхвърля като определения за себе си.

Като тук с цялото си намерение описвам и използвам Аз-а и Егото като проявления в дуалността на един и същ човек. Присъстващи във всичко с изключение на Източника, тъй като е Цялото.

От тази позиция сега ви описвам защо за мен, от моята конкретна гледна точка, няма плътности или времеви линии, нито паралелни вселени, нито нещо, което се дефинира като екзистенциална сфера, споделена или не.

Преди моите двойници, другите мои версии на самата мен и моите приятели и други хора, описаха сред хиляди други теории, че Вселената е изградена от екзистенциални плътности, вариращи от прости до сложни. Първо ги изброиха като 1D, 2D, 3D и така нататък, достигайки 12D или до безкрайност.

След това беше описана като градиент, издигащ се от ниско, което би било 1D - минералното царство, до която и да е висока плътност, обикновено 9D или 12D, както в графика, издигаща се от простото към сложното, като сантиметър, където всеки Човек-Точка на Внимание-Съзнание ще определи откъде и до къде ще възприема своя екзистенциален свят. Истинското, възможното и невъзможното.

Въпреки че тези концепции все още са валидни от обяснителна гледна точка, като начало на разбирането, време е да преминем към описания, по-в съответствие с това, което аз лично възприемам като мои гледни точки, които споделям с вас по обяснителен начин без желание да налагам нещо..

Всеки човек със собствено съзнание не е единица, а е резултат от сбора или обединяването на по-прости съзнания, които споделят сходни възприятия по споразумение, но никога еднакви. Дефинирам по-семплите съзнания от сравнителна гледна точка на това, което те образуват когато се съберат, Съзнание с по-разширен диапазон на разбиране и възприятие. Така че никой не е една личност, не е една душа, но всички ние сме съвкупност от суми от други хора, които ни изграждат и постоянно подхранват съзнанието ни в безкраен поток от гравитация, от съзнание, което тече и се събира във възли, които наричаме хора..

Семплите ще образуват колонии на взаимно сътрудничество, които от своя страна ще образуват други по-сложни. Перфектен пример за това са клетките в тялото, които имат собствен жизнен цикъл, свое собствено възприятие, включително свои вътрешни органи и репродуктивна система и примитивен мозък в клетъчната мембрана. Те се събират чрез съвместимост на атрибутите по организиран начин, за да образуват по-сложен организъм наречен тяло, независимо дали е човек или не.

По същия начин и със Съзнанията, тъй като по-горе или по-рано обясних, че няма материален свят, а само набор от привързаности към идеи, които поради своята решимост да останат като закони, са наложили възприятието, че съществува материя . Тъй като всичко отначало винаги беше една идея.

Така че всеки Човек-Точка на Внимание-Съзнание е съставен от други по-семпли хора и тези са съставени от други с още по-просто възприятие и съзнание и така нататък нагоре, образувайки всеки път по-сложни същества, докато се стигне до Първоизточника.

Така че всеки човек със съзнание за мен е сам по себе си цяла вселена, и за този човек е цялата вселена, неговата собствена времева линия и неговото собствено напълно валидно възприятие за всичко, което има и за всичко, което е възможно и не.

От друга страна, виждам Времето като пряк резултат от процесите на съзнанието на всеки индивид и е зависимо от неговото ниво на мислене и лична експанзия. И неговите възприятия за разстояние и скорост ще зависят от неговото възприятие за време и всичко останало, което го определя. Тъй като скоростта и разстоянието зависят от времето, а то от възприятието.

Виждам Точките на Внимание-Съзнание не като живеещи в плътности или измерения, нито в градиенти на сантиметър, а в серия от мехурчета, които

съдържат техните граници на Възприятие-Съзнание. Мехурчета, образувани от други, подхранващи се взаимно, в един постоянен поток на гравитационно съзнание в морето, което е Етерът, който сам по себе си е образуван от тях.

Техни собствени мехурчета, единствени и неповторими, които съдържат всичко, което ги определя като някого. Това, което искат да видят като нещо, което ги определя, и това, което отхвърлят като нещо, което също ги определя.

Море от мехурчета на съзнание, които, бидейки единични, се докосват едно друго. Някои части са споделени и тези части са договореностите на възприятие между хора или групи хора.

С това описание се опитвам да придам форма на нещо невъзможно да се опише с думи, тъй като очевидно всяко описание, което аз или който и да е човек се опита да даде, няма да отговаря на това, което е в действителност. Дори не е както аз виждам нещата. Просто се опитвам да опиша тези умствени концепции, които имам, в нещо осезаемо за споделяне.

Имам предвид „балон/мехурче“ като контейнер с нещо вътре, което само по себе си има граница, мембраната на споменатия балон. Вътре го виждам като сфера, съдържаща всичко, което човек има, което го определя като някой конкретен. Както казах преди, това, което приема и обича, и това, което отхвърля, се определят по еднакво в един Аз (положителна страна) и едно Его (отрицателна страна) в един индивид- точка на внимание-съзнание.

В този случай този балон-индивид ще докосне другите и ще има споделени възприятия с тези други балончета-индивиди, които са общите области за споделяне.

И не е поставен в никоя скала от плътности, тъй като гледам на всички хора, в една или друга степен и в зависимост от обектива, с който се гледа, съществуващи във всяка възможна плътност, с всеки възможен Диапазон на Интелигентност, на Мисъл и Съзнание, всичко едновременно. Там, където няма мехурчета, а само повече понятия, като опит да се даде форма на нещо нематериално и невъзможно за дефиниране, тъй като и най-добрите ни опити винаги ще се провалят.

Опитвам се да обясня безкрайното, което убягва на всяка възможна концепция на мисълта.

Но в крайна сметка всичко е една-единствена маса от Съзнание, която се определя като множество индивидуални личности само чрез привързаност към една или друга последователност от идеи, и идеите са тези, които ограничават хората и ги формират като такива. Идеята да имаш една граница, че се започва и се свършва някъде.

Всичко, което може да съществува, е Съзнание, останалото е илюзорно. Само привързаности към герои, създадени от същия този тотален Космически Разум.

Тогава не може да има смърт от собствена гледна точка, тъй като това е само резолюцията, резултатът от поредица от идеи, които дефинират какво е инкарнация. Смъртта може да съществува само в умовете на живите. Смъртта съществува като такава само в умовете на живите.

Ти и аз, и всички останали сме просто Егрегорът, който се формира от привързаността към нашите идеи.

Можеш да се страхуваш от смъртта само докато си жив, след това ще разбереш защо не. Напълно е валидно да се страхуваш от смъртта, докато си жив. Това като дуалност определя самия живот. Не може да има едното без другото. Освен това, като живи същества, смъртта се вижда, усеща и се страда през цялото време около нас. Още повече, ако се случи с любим човек.

Но това е валидно само докато си жив. И само е валидно докато си в инкарнация без памет за минали животи, тъй като там смъртта представлява разпадането, унищожаването на Аз-а и Егото. Това е само илюзорно, тъй като това, което формира Аз-а и Егото, същите тези идеи и същите тези привързаности към тях, съществуваха преди това, което наричате въплъщение, и ще продължат да съществуват и след това.

Натрупването на преживявания е неизбежно, докато живеем инкарнации, но те могат да бъдат напълно изживени само без един тотален спомен за всичко, което сме били преди и всичко, което винаги сме били, защото ако паметта беше пълна, щяхме да бъдем Първоизточникът, който в същото време сме, бидейки всичко. Тъй като той включва всичко, това се отразява в идеята да изживееш едно ограничено въплъщение в една времева рамка с определени правила за възможно и невъзможно. Създадени от нас самите.

Смъртта е неоспорима. Да се страхуваш от нея е избор. Защото ако не се страхуваш от нея докато си жив, смъртта ще загуби зъбите си. Защото няма от какво да се страхуваме, никога. Но също така по избор, можеш да продължиш да се страхуваш от смъртта, докато си мъртъв.

Страхът от смъртта, отразен като нежелание за разпадането на Аз-а и Егото, което така или иначе няма да се случи, както вече обясних. Това формира привързаността към идеята или нуждата да бъдеш в света на "Живите", което създава от духовната страна равни или подобни светове, където "живеят" безплътните. Светове, които са резултат от тяхното възприемане, техните граници, техните Аз-ове и тяхното Его, и привързаността им към всички тях. (Отново използвам свят на живите, свят на мъртвите и т.н. като обяснителни изрази и не си противореча).

Тъй като всеки свят, екзистенциално царство, се дължи на споразумения между различни индивиди-точки на внимание-съзнания, които се възприемат отделно едно от друго поради привързаността си към това, което ги дефинира, не виждам и не възприемам никаква разлика между едно или друго царство по отношение на валидността, която имат. Виждам ги всички еднакво реални. Например светът на Живите и светът на Мъртвите в този случай. Всички са проявления или сложни Егрегори на един ум, който от своя страна се формира от други, които са по-семпли в своето мислене и своето разбиране.

В смисъл, че всяко царство-плътност или екзистенциален свят, всяка времева линия, всяка паралелна вселена като такава е сама по себе си една личност-индивид.

Индивидите с просто съзнание образуват други по-сложни, а тези други по-сложни. Всеки един, от тяхното ниво и от тяхната точка на внимание ще бъдат една цяла Вселена. Това имам предвид под "мехурчета" без градиент, образувани само от добавянето на други.

Накратко, това, което виждам и възприемам, е, че няма отделни светове, а единна екзистенциална Маса, илюзорно ограничена от концепциите и привързаностите на всяка точка на внимание-съзнание. Това означава, че светът на Мъртвите и светът на Живите и всички останали светове се припокриват. Няма други граници, освен тези, породени от идеи.

Всеки индивид, където и да е или "жив", от страната на живите, или от страната на мъртвите, или където и да е (като плътности, времеви линии, паралелни вселени и други подобни), ще определи сам за себе си откъде, какъде и докъде, ще може да възприема и функционира.

С това искам да обясня защо има феномени като призраци и субекти, били те доброжелателни или тъмни, и всякакъв вид неща, паразити и същности описани на Земята като принадлежащи към ниския Астрал, а също и към царства или по-високи плътности, използвайки общите земни дефиниции.

Просто всички те са там, и понякога поради споразумения към перцептивни привързаности не се виждат. Но именно поради тези качества, при които екзистенциалните "мехурчета" се припокриват едно с друго е причината някои от съществата, които не би трябвало да съществуват във физическия свят, да бъдат видени или да може да се взаимодействат с тях, или пък могат да променят така наречения физически свят.

Това е само супа от перцептивни споразумения и от страната на възплътеното физическо тяло. Бидейки в плът, то служи като филтър, за да бъде само с вниманието фокусирано върху живеенето на едно съществуване със споразумения, които го дефинират като „Светът на Живите“.

Така че всеки човек, въплътен или не, ще има своите собствени самоналожени граници, които му пречат или му позволяват да възприема и функционира в други екзистенциални „сфери“.

Тъй като има цял набор от споразумения, някои хора ще могат да взаимодействат с „от другата страна“, а също така съданията и точките на внимание от „другата страна“ ще могат да взаимодействат със страната на „живите“. Всичко зависи от границите, които всяка точка на внимание-индивид си е наложила, поради привързаността към идеите, които ги определят като „някой“, определят тяхното Аз и тяхното Его.

Не се виждат други светове там или тук, или където и да е само поради твоите споразумения за възприемане, поради твоите самоналожени граници, но те са там. Не защото не можеш да ги видиш, не съществуват.

Всичко взаимодейства с всичко, през цялото време. ЦЯЛОТО, цялата Вселена, е Първоизточникът, една единствена МАСА.

Ето защо има призраци и същности и всичко останало, което „не би трябвало да съществува“. Но се възприемат от определени хора чрез споразумения, а споразуменията са идеи, а идеите са честоти. Ето защо индивидуалната честота ще дефинира какво се възприема, какво се преживява. Ето защо споразуменията на някои хора съвпадат с красиви неща, а други с грозни неща. Чудовища или каквото и да видят. Но винаги ще бъде като пряко отражение или следствие на техните мисли и на това кои са те.

Ти си това, което мислиш, винаги си бил един Егрегор на твоето собствено творение. И винаги ще вариаш в мислите си, следователно винаги ще варира това, което възприемаш. И в това се намира пълният контрол, който имаш над целия си живот и всичко, което съществува в него: твоят ум.

Всяко същество, всяка точка на внимание-съзнание, всяко същество, минерал, растение, животно ще има свой собствен начин за тълкуване на Вселената. Ще има свое собствено възприемане, свое собствено ниво на съзнание, което е формирано от неговите преживявания. От това, което е научило в продължение на своето съществуване, и се формира в зависимост от привързаностите към своите идеи, които придобива и с които формира своята само-концепция, своето Аз, своето Его.

Така нареченият материален свят, както и да го интерпретира всяка раса, и използвайки човечеството като пример, е само една специфична за тях интерпретация, базирана на тяхното възприемане и разбиране. Първо на техните ограничени 5 сетива, а след това чрез използването на разсъждения, които са насочени към научното. Тоест, че вече включва елементи, които разпознава като съществуващи истини в своята реалност чрез използването на научни разсъждения, пример за това са радиовълните.

Но продължава да бъде една интерпретация, специфична за човешката раса... И също така ще има и други раси, други същества, които ще имат съвсем други концепции. Някои ще съвпадат с тези на човешката раса, други не.

Това е, което наричам „мехурчета“ допиращи се едно до друго, които са точките, където има договорености на възприятие и разбиране, научно или не. Но са само точки, където се допират, чрез споразумения, които споделят по един или друг начин.

Ето защо потвърждавам, че няма екзистенциални плътности като такива, нито времеви линии, нито паралелни вселени, нито време, нито пространство. Като всичко това остава само като дефиниции в рамките на перцептивни споразумения, които подкрепят теории и идеи, към които дадено същество или група същества са генерирани силна привързаност, тъй като силно определят тяхната концепция за самоидентичност.

Това, което наричат плътности, измерения, времеви линии, време, паралелни вселени, не са нещо извън тях. Не се живее в измерение, нито в плътност, няма начин да еволюираш, само защото те тласкат да живееш в едно или друго място. Това е само един личен процес на еволюция на съзнанието, който всяко Същество трябва да формира само за себе си. Резюмирайки, че самото Същество е самата Плътност-Измерение, а не като живеене в една Плътност-Измерение, оставяйки този опит на живот, като в една илюзия, която отново се формира само от техните идеи и привързаностите им към тях.

Пример за горе казаното са измеренията и плътностите. Вървят ръка за ръка, защото колкото по-висока е плътността, толкова повече измерения ще се възприемат, тъй като ще бъде достигната "по-висока" плътност чрез натрупването на обработено и асимилирано знание с високо разбиране, което субектът е включил в своята само-концепция, която ще определи чрез привързаности кой е той, неговото Аз, неговото Его и следователно разширява това, което самото същество разбира и възприема, което ще формира чувство за контрол над живота им, което естествено ще увеличи тяхното "вибрационно" състояние.

Самата дефиниция на плътностите между ниски пастообразни, бавни и високоскоростни, като в зависимост от тяхното ниско и високо вибрационно състояние, е само един от многото начини за да се обясни Вселената. Но никога няма да го обясни напълно.

Не става въпрос само за вибрации или за скорост, както при перките на вентилатора, които се виждат замъглени, защото се движат много бързо спрямо наблюдателя, където ако споменатият наблюдател се върти еднакво с перките, ще ги види спрели и всичко останало в „стаята“ ще бъде замъглено. Описвайки гледната точка на наблюдателя в стаята или тази на наблюдателя, въртящ се с вентилатора като различни плътности, при които

точката на внимание на единия или другия позволява да се виждат и възприемат нещата по различен начин, пречейки да се види ясно другата перспектива.

Излишно е да казвам, че въпреки че обяснението е любопитно и помага за формирането на мисловен образ за плътностите, далеч не може да обясни какво наистина се случва във Вселената по този въпрос. Само е още една идея, друг инструмент, който ни позволява да разберем повече, но не е всичко. Защото от наша гледна точка, в този пример за стаята с вентилатора разбираме, че това явление не се дължи на плътности, а само на перспективата на движенията.

Въпреки това, една плътност обяснена като натрупване на концепции и идеи, които образуват привързаности, които ще дефинират Аз-а и Егото на Субекта-Наблюдател, чрез елементарно разширяване на разбирането ще позволи на Субекта-Наблюдател да възприема повече детайли, повече данни, което увеличава неговото възприятие за измерение върху тази плътност. Колкото по-висока е плътността, толкова по-голяма е сложността, следователно се възприемат други измерения. Но не е като да се възприемат повече неща, които вече са били там, а по-скоро самият Субект-Наблюдател е този, който се е разширил, за да образува по-сложна реалност, по-богата на детайли.

Ето защо настоявам, че така нареченият Материален Свят не съществува. Тази концепция за Материалния Свят, която неумолимо ще формира своята противоположност: Нематериалния Свят, е само обяснение, съдържащо се в групата от споразумения, към които една или повече точки на Внимание-Съзнание имат силна привързаност, защото ги дефинира, тяхната само-концепция, защото формират тяхното Аз и тяхното Его. Но няма да включва други гледни точки, различни от тяхната собствена, тези на групата, която генерира тези идеи за възприятие.

Тук се опитвам да обясня как други Същества имат гледни точки, споразумения и възприятия, които включват други видове екзистенциални реалности, не като живеещи в тях, а, че са тези реалности. Това включва невъплътените с привързаности към живота си в „Материалния Свят“, които ще имат припокриване на своето внимание, насложено между така наречения Духовен Свят или Низък Астрал и Материалния свят на живите, използвайки разбираеми термини.

Този вид проявления на странни същества, същности, криптозоология, призрази и всичко, което се възприема, че е там, но не би трябвало, го описвам като причинено от всичко, което се опитвам да опиша в този момент и през изминалите дни.

Има само една Универсална Маса на Чисто Съзнание, наречете я Етер, наречете я Първоизточникът. Всичко останало, съдържащо се в него - холографски фрагменти, плътности, измерения, времеви линии, паралелни вселени, само са или само се намират там поради възприемането на едно Същество или група Същества и техните точки на внимание и тяхното или техните нива на съзнание.

Всичко това по-горе беше моето усилие за да обясня с ограничени думи защо няма смърт, тъй като това е само ограничена концепция в рамките на споразумения, които отразяват само Аз-а и Егото на тези, които имат определени перспективи, живите.

Ето защо има безброй реални, материални светове, всеки един от които за всяко Същество-Точка на Внимание-Съзнание. Ето защо ви уверявах, че има една Времева линия, една Паралелна Вселена, една Плътност или Измерение за всеки един от вас, за всяко едно съществуващо същество.

Превод: Tati D